

Muzica creștină contemporană (CCM) și închinarea sau Contează cum spunem: “Te iubesc!” lui Dumnezeu?

„Cuvântul lui Hristos să locuiască din belșug în voi în toată înțelepciunea. Învățați-vă și sfătuiți-vă unii pe alții cu psalmi, cu cântări de laudă și cu cântări duhovnicești, cântând lui Dumnezeu cu mulțămire în inima voastră.” Coloseni 3:16

Introducere

Ideea scrierii acestor rânduri a apărut ca urmare unei discuții cu niște tineri creștini despre muzică. Imnuri creștine care nu au fost compuse cu nuanțe de Jazz sau Soul, erau cântate de către aceștia în stil Jazz sau Soul. **Modul în care foloseau instrumentele muzicale** (care de altfel nu sunt rele în ele însele) îi ajutau enorm să introducă aceste nuanțe noi în melodii care erau mai vechi decât stilurile muzicale pe care ei le foloseau acum. Am adus în discuție ceea ce ei făceau, întrucât cu mulți ani în urmă fusesem un ascultător avid al muzicii “negre” (Rap, Reggae, Soul, R'n'B etc) și încă o pot identifica foarte ușor și când e folosită în CCM (Muzica Creștină Contemporană). Evident au fost deranjați de remarca mea și a apărut veșnica întrebare, pusă în orice dispută de natură etică: Ce vezi tu rău în asta? **Care e problema că folosim aceste stiluri? Care e problema dacă apelăm la Jazz, Reggae, R&B, Blues, Rap, Rock pentru a cânta cântece religioase în biserică, acasă sau la întâlniri cu caracter social?**

Să definim termenii mai întâi: **muzica creștină contemporană** (engl. CCM = Christian Contemporary Music) este acea combinație a stilurilor muzicale apărute la sfârșitul secolului al XIX-lea și în secolul XX cu text creștin.

Cei care nu au fost expuși stilurilor muzicale amintite mai sus sau care nu au cunoștințe suficiente despre efectele psihologice și spirituale ale lor, sunt adesea tentați să le accepte pe baza unui criteriu foarte simplist: e muzică liniștită, nu e violentă (cum ar fi hard rock-ul). Puțini realizează faptul că atât înfricoșătorul hard rock, cât și blues-ul sau jazz-ul au aceeași origine! (vezi diagrama de la finalul materialului) Și din moment ce **versurile** cântecelor sunt **creștine**, vorbesc frumos despre Domnul Iisus, de ce n-am asculta și chiar promova o asemenea muzică? Alții simt că ceva nu este în regulă dar nu pot preciza exact ce anume.

Hai deți să facem o analogie cu modul în care comunicăm verbal unii cu alții. Cu toții suntem de acord că putem folosi aceleași cuvinte pentru a exprima gânduri și sentimente în moduri total diferite! Spre exemplu, dacă o soție își întreabă soțul: „Mă iubești?” iar el răspunde cu un iz de plictiseală în voce: „Da, dragă, te iubesc.”, va fi ea în al nouălea cer? Ceea ce el a spus este CORECT declarativ, este FRUMOS estetic, dar o spune **într-un MOD** care **CONTRAZICE** sau **SUBMINEAZĂ** mesajul cuvintelor. Cuvintele nu sunt suficiente în ele însele! TONUL, MUZICALITATEA vocii vor TRADUCE sensul adevărat al cuvintelor rostite! Același răspuns al soțului putea fi dat folosind și o tonalitate de reproș, violentă. Ar fi fost receptat doar textul? Sigur că nu. Violența răspunsului ar fi anulat din nou frumusețea cuvintelor. **Același lucru se întâmplă cu muzica.** Dacă un anumit stil de muzică este inspirat de către Satana și contruit în așa fel încât firea pământească a creștinilor să fie hrănită, stârnind pasiuni josnice, imoralitate, mai putem folosi această muzică în combinație cu versuri creștine? Mai este creștinul în siguranță călcând pe un asemenea teren? Cu siguranță că nu! Dacă ați prins ideea din acest paragraf puteți foarte bine să nu mai citiți mai departe! Ați înțeles esența pericolului muzicii creștine contemporane (CCM). Exact asta se întâmplă chiar acum în foarte multe biserici creștine, consecințele sunt devastatoare iar liderii religioși nu realizează că CEL PUȚIN ÎN PARTE muzica folosită în bisericile lor și în casele enoriașilor are efecte precum accesarea de materiale pornografice de către creștini (reviste sau

online, pe internet), practici precum masturbarea, relații intime înainte de căsătorie și chiar fenomenul „single mums” (mame care nasc și cresc copiii fără un tată ca parte a familiei) etc

O a doua analogie cred că va fi și mai grăitoare: Dacă fiica mea vine la mine și îmi spune: „Tati, te iubesc!” într-un **mod senzual**, ar trebui să fiu fericit și să o felicit? Orice părinte sănătos mental și psihologic va spune răspicat NU. Și nu doar atât: pur și simplu ar trebui să fiu șocat că fiica mea a făcut așa ceva. M-aș întreba probabil cine a învățat-o să spună acele **CUVINTE FRUMOASE** într-un **MOD** atât de **MURDAR (muzicalitate murdară)!!!** Asemenea multor creștini care adoptă o atitudine inocentă, și fetița ar putea să fie confuză vazând șocul din privirea mea, din tot limbajul meu non-verbal. Ar putea să mă întrebe la rândul ei, de ce nu îmi place CE mi-a spus, **CUVINTELE** pe care mi le-a spus. Iar eu va trebui să îi explic cumva (și nu e ușor), că **NU CUVINTELE SUNT PROBLEMA, CI MUZICALITATEA VOCII**, modul în care le-a spus! **CUVINTELE SUNT EXTRAORDINARE**, dar **MODUL** în care au fost spuse este **TOTAL GREȘIT!**

Exact același criteriu se aplică și muzicii pe care o ascultăm. Dacă muzica pe care o ascultăm, deși are versuri creștine, melodia, stilul muzical este unul senzual, ne mai închinăm cu adevărat lui Dumnezeu? Acceptă EL o asemenea închinare din partea noastră? Dacă un tată pământesc ar fi consternat să-și audă fiica declarându-și dragostea pentru el într-un mod senzual, să fie oare Tatăl din Cer mai puțin consternat că declarăm că-L iubim într-un mod total nepotrivit? Mai poate Duhul Sfânt sălășlui în viața cuiva care folosește **muzică babiloniană** combinată cu **versuri creștine**?

Muzica modernă are invariabil unul din două ingrediente, sau o combinație a lor: **SENZUALITATE** și **VIOLENȚĂ**. Al doilea ingredient este mai ușor detectabil și respingător pentru un creștin: prea puțini ar putea fi convinși să asculte un Rap anti-social și vulgar sau un hard Rock care-ți sparge timpanele și e distructiv. Primul ingredient este însă mai greu de detectat. **Senzualitatea** este o contrafacere a iubirii adevărate, divine. Promovează relații intime înainte de căsătorie și înafara căsătoriei, gratificarea dorințelor proprii fără a ține cont de nici un reper moral, un stil de viață hedonist, plăcerea personală fiind singurul criteriu de selecție.

În continuare vom cita sfaturi pe care ni le dă Scriptura în legătură cu acest subiect, precum și citate din alți autori creștini. Este prea târziu în istoria mântuirii pentru a face experimente riscante pe propria piele. Ideal e să învățăm din experiențele din trecut ale oamenilor lui Dumnezeu. Cei care au făcut **experimente cu răul** adesea n-au mai găsit calea cea bună și și-au pierdut mântuirea. Să învățăm și din experiența acestora și să căutăm să trăim astăzi la un standard cât mai înalt.

„**Obiceiurile lumești și principiile neclintite ale neprihănirii nu fuzionează** unele cu altele așa cum se întâmplă cu culorile curcubeului. Între cele două există o **graniță clară** trasată de către Dumnezeu Cel Veșnic. Asemănarea cu Hristos contrastează asemănării cu Satana așa cum miezul zilei se deosebește de miezul nopții. Doar cei care trăiesc viața lui Hristos sunt împreună lucrători cu El. **Dacă un singur păcat este nutrit în suflet, dacă un singur obicei greșit este păstrat în viața noastră, atunci întreaga ființă va fi afectată.** Omul devine astfel un instrument al nelegiurii.” {HLL 313 paginație engl.}

În toate culturile păgâne ale lumii (greacă, romană, canaanită, egipteană, indiană etc) muzica a fost compusă și folosită pentru închinarea la spirite, zei, idoli și în cele mai multe cazuri era folosită și pentru a pregăti închinătorii să se angajeze în practici imorale. Acesta e motivul pentru care chiar și pentru evrei, muzica păgână era o tentație mare. La mijloc nu era doar o „teologie

nouă” ci și experiențe „noi”, neîngăduite de moralitatea biblică. Firea pământească era fermecată. În culturile păgâne exista așa numita „prostituție sacră” care juca un rol important în promovarea „teologiei” lor și de multe ori evreii au fost „evangelizați” prin aceste practici. Lucruri similare se petrec astăzi. Nu e nimic nou sub soare. Când este folosită o **muzică senzuală**, indiferent cât de creștine sunt cuvintele, practic ne angajăm într-o **experiență senzuală**. Rezultatele se văd în calitatea vieții spirituale, în lipsa de discernământ, în lipsa dorinței de a trăi o viață sfințită de prezența lui Dumnezeu, în ascultare de Cuvântul Său, oamenii nu mai au coloană vertebrală și puterea de a se opune activ răului.

1.Scopul muzicii / De ce a inventat Dumnezeu muzica?

1 Cronici 16:9 “Cântați, **cântați în cinstea Lui!** Spuneți toate minunile Lui!”

1 Cronici 16:23 “**Cântați Domnului** tot pământul, binevestiți din zi în zi izbăvirea Lui!”

Psalmi 9:11 “**Cântați Domnului**, Celui ce locuiește în Sion, vestiți între neamuri faptele Lui.”

Psalmi 66:4 “**Tot pământul** să se închine Ție și **să cânte Ție**, să cânte numelui Tău.”

Psalmi 98:5 “**Cântați Domnului cu alăută**, cu alăută și în sunet de psaltire;”

Psalmi 104:33 “Cânta-voi Domnului în viața mea, **cânta-voi Dumnezeului meu cât voi fi.**”

Ieremia 20:13 “Cântați Domnului! Lăudați pe Domnul, căci El izbăvește sufletul celui împilat din mâna făcătorilor de rele.”

Romani 15:9 “Iar neamurile să slăvească pe Dumnezeu pentru mila Lui, precum este scris: “Pentru aceasta Te voi lăuda între neamuri și **voi cânta numele Tău**.”

Efeseni 5:19 “Vorbiți între voi în psalmi și în laude și în **cântări duhovnicești**, lăudând și cântând Domnului, în inimile voastre,”

Iacov 5:13 “Este vreunul dintre voi în suferință? Să se roage. Este cineva cu inimă bună? Să cânte psalmi.”

„[În școlile profetilor] Era cultivat un spirit de devoțiune. Tinerii nu erau învățați doar despre nevoia de a se ruga ci și cum să se roage, cum să se apropie de Creatorul lor, cum să aibă credință în El și cum să înțeleagă și să asculte de învățăturile Duhului Său. Minți sfințite scoteau din tezaurul lui Dumnezeu lucruri noi și vechi, iar **Duhul lui Dumnezeu se manifesta în profeție și cântec sacru.**

Muzica a fost creată pentru a servi unui scop sfânt, pentru a îndrepta gândurile spre ceea ce este pur, nobil și înălțător, și pentru a trezi în suflet devoțiune și mulțumire la adresa lui Dumnezeu. Ce diferență între obiceiul străvechi și scopurile pentru care este acum muzica dedicată! Cât de mulți folosec acest dar pentru a se înălța pe ei înșiși, în loc să o folosească pentru a-I da slavă lui Dumnezeu! Pasiunea nesănătoasă pentru muzică îi conduce pe cei neînțelepți să se unească cu iubitorii de lumesc în întâlniri dedicate plăcerii, unde Dumnezeu le interzice copiilor Săi să meargă. În felul acesta, ceea ce ar trebui să fie o mare binecuvântare dacă e folosit corect, devine unul dintre cele mai eficiente instrumente prin care Satana distrage mintea de la datoriile sfinte și de la contemplarea celor veșnice.

Muzica este parte din închinarea care I se aduce lui Dumnezeu în Cer, iar noi ar trebui să ne propunem ca, în cântecele noastre de laudă, să ne apropiem cât mai mult posibil de armonia corurilor cerești. Cultivarea adecvată a vocii este o parte importantă a educației și nu ar trebui neglijată. Cântatul, ca parte a serviciilor de închinare, este la fel de mult un act de închinare ca și rugăciunea. Inima trebuie să simtă spiritul cântecului și să-i dea expresia cea mai potrivită.” {PP 594}

„[Muzica] Ea are puterea de a supune trăsăturile rele și necultivate; puterea de a da agerime minții și de a trezi simpatie, de a promova unitatea de acțiune și de a îndepărta ce e sumbru și temerile care distrug curajul și taie elanul.” {Ed 167.4}

“Atitudinea lipsită de viață a închinătorilor în casa lui Dumnezeu este unul dintre marile

motive pentru care lucrarea nu este mai eficientă. Melodia cântecului, înălțată de către mai multe inimi într-un mod clar și articulat, este unul dintre mijloacele pe care Dumnezeu le-a rânduit în lucrarea de salvare a sufletelor. **Întreg serviciul de închinare ar trebui condus cu solemnitate și reverență, ca și cum am fi în prezența Stăpânului oștirilor.**” 5T 492

„Când cei din jur sunt frământați, iritați și se plâng, pentru că eul nu este supus, începeți să cântați câteva dintre cântecele Sionului. Atunci când Hristos lucra la telierul de tâmplărie, era înconjurat uneori de oameni care încercau să-L provoace să-Și piardă răbdarea, El însă începea să cânte psalmi frumoși și, înainte ca ei să realizeze ce fac, I se alăturau în cântare, influențați desigur de Duhul Sfânt care era prezent acolo.” {AH 443.1}

2.Întâietatea predicării, studiului Scripturii și a binefacerii în raport cu muzica

“Se pot face îmbunătățiri în modul în care sunt conduse adunările noastre de tabără, pentru ca toți cei care participă să beneficieze de o lucrare mai directă. Unele întâlniri sociale sunt organizate în cortul mare, unde se adună toți pentru închinare; dar numărul lor este atât de mare încât doar un mic număr din cei prezenți pot participa, iar vorbitorii predică atât de încet încât doar câțiva îi aud... **În unele ocazii s-a alocat mult timp cântatului.** S-a cântat un imn lung înainte de rugăciune, apoi un alt imn lung după rugăciune, și multe alte cântări presărate în timpul întâlnirii. În felul acesta clipe prețioase au fost folosite neînțelept, realizându-se mai puțin de jumătate din binele care ar fi putut rezulta dacă acest timp ar fi fost administrat mai cu judecată.”-- Review and Herald, Nov. 27, 1883. {Ev 511.1}

“Cântatul nu ar trebui să ia **locul orelor de devoțiune. Dacă trebuie neglijat ceva, atunci acela să fie cântatul.**”--Review and Herald, July 24, 1883. {Ev 506.3}

“Eu am vorbit chiar în fața acelei adunări mari toamna trecută, înainte de plecarea în est, în legătură cu neglijența lor față de sora More. Am vorbit despre datoria de a da onoare cui se cuvine; mi se părea că înțelepciunea se depărtase atât de mult de cei prevăzători, încât ei nu mai erau în stare să prețuiască valoarea morală. Le-am spus membrilor bisericii că **se aflau printre ei mulți care au putut găsi timp să se întâlnească, să cânte cu vocea și cu instrumentele muzicale;** au avut bani de dat artiștilor să le facă portretul sau să-i cheltuiască pe distracții; **însă nu au avut nimic de dat unei misionare sleite de puteri, care îmbrățișase adevărul din toată inima și venise să locuiască împreună cu cei care au aceeași credință cu ea și care îi era atât de prețioasă.** I-am îndemnat să se oprească și să chibzuiască ce este de făcut și **le-am propus să-și lase deoparte instrumentele de cântat trei luni de zile, ca să-și ia timp să se umilească înaintea lui Dumnezeu în profundă cercetare de sine, pocăință și rugăciune,** până când aveau să vadă ce dorește Domnul de la ei, cei care pretind că sunt copiii ai Lui. Sufletul meu era tulburat de un simțământ de vinovăție pentru ceea ce I s-a făcut lui Isus, în persoana soriei More, și eu am vorbit cu mai mulți, personal, despre aceasta.” {1T 676.1} [paragraful vorbește despre sora **Hannah More**, o misionară a bisericii care a fost neglijată de biserica din Battle Creek și a murit prematur. Biserica a fost muștrată puternic pentru orbirea și neglijența de care a dat dovadă. Citirea întregului capitol în Marturii vol 1 oferă o înțelegere mai clară a celor întâmplate.]

“Lucrurile veșnice au o mică importanță pentru cei tineri. Îngerii lui Dumnezeu sunt înlăcrimați când scriu în registru cuvintele și faptele așa-zișilor creștini. Îngerii zăbovesc împrejurul locuinței de acolo. Tineri sunt adunați în acel loc; se aude sunetul muzicii vocale și instrumentale. Sunt creștini adunați acolo, însă ce se aude? Un cântec, un **cântecel ușuratic, potrivit pentru sala de dans.** Priviți cum îngerii cei sfinți își adună lumina tot mai mult din jurul lor, iar întunericul îi împresoară pe cei din acea locuință. **Îngerii părăsesc scena.** Tristețea se vede pe fețele lor. Iată, ei plâng. Am văzut acest lucru repetându-se de nenumărate ori în rândurile păzitorilor Sabatului și în special în _____. **Muzica a ocupat orele care ar fi trebuit să fie devotate rugăciunii. Muzica reprezintă idolul în fața căruia se închină mulți dintre cei ce pretind a fi creștini păzitori ai Sabatului. Satana nu are nici o obiecție față de muzică, dacă el poate face din aceasta un canal prin care să aibă acces la mințile tinerilor.** Tot ceea ce distrage mintea de la Dumnezeu și ocupă

timpul care ar trebui să fie devotat slujirii Sale se potrivește foarte bine scopului său. El lucrează prin acele mijloace prin care exercită cea mai puternică influență spre a-i menține pe mulți într-o nesăbuintă plăcută, în timp ce sunt paralizați de puterea lui. **Când este folosită spre bine, muzica este o binecuvântare; însă adesea, ea este făcută unul din mijloacele cele mai atractive prin care Satana prinde în cursă sufletele. Când se face abuz de ea, aceasta îi conduce pe cei neconsacrați spre mândrie, vanitate și nebunie.** Când i se îngăduie să ia locul devoțiunii și rugăciunii, este un blestem teribil. Tinerii se adună să cânte și, deși pretind că sunt creștini, ei îl **dezonorează adesea pe Dumnezeu și credința lor prin cuvintele lor ușuratic și prin muzica pe care o aleg. Muzica sacră nu le este pe plac.** Am fost îndreptată spre învățăturile clare din Cuvântul lui Dumnezeu, care nu au fost luate în seamă. La judecată, toate aceste cuvinte inspirate îi vor condamna pe aceia care nu le-au acordat atenție.” {1M 505.3}

3.Întâietatea cântatului cu vocea în raport cu instrumentele muzicale

“Vocea care cântă pentru Dumnezeu dintr-o inimă plină de recunoștință și de mulțumire este mult mai plăcută înaintea Sa, decât melodia tuturor instrumentelor muzicale care au fost inventate vreodată de mâinile omenesci.”--Letter 2c, 1892. {Ev 506.4}

“ **Există un element sacru în vocea umană. Armonia și patosul ei inspirate de Cer întrec în însemnătate orice instrument muzical. Cântatul vocal** este unul dintre darurile lui Dumnezeu date omului, și care nu poate fi întrecut sau egalat atunci când dragostea lui Dumnezeu sălășluiește în suflet. Cântatul cu duhul și cu mintea este o mare binecuvântare pentru serviciile divine din Casa lui Dumnezeu.

Cât de mult însă s-a degradat acest dar! Atunci când este sfințit și rafinat poate îndeplini mult bine în doborârea barierelor prejudecății și necredinței, ajutând la convertirea sufletelor. Nu este suficient să înțelegi elementele tehnice ale cântatului, ci **trebuie să fie și o asemenea legătură spirituală cu Cerul prin intermediul minții încât îngerii să poată cânta prin noi.**” {3SM 335}

4.Cântatul și adunările sociale, locul de muncă, activități cotidiene

„Dar au avut loc un fel de **reuniuni de plăcere**, având cu totul altfel de caracter, întâlniri de plăcere, care au însemnat o dezonoare pentru instituțiile și pentru biserica noastră. Ele au încurajat mândria vestimentară, satisfacerea sinelui, ilaritatea și conversația ușoară. Satana este întreținut ca un oaspete de seamă și îi acaparează pe cei ce patronează astfel de reuniuni.

Mi-a fost prezentată o imagine a unei asemenea reuniuni, în care s-au întâlnit dintre cei care pretind a crede adevărul. **Cineva cânta la un instrument muzical, iar cântecele care se auzeau îi făceau pe îngerii veghetori să lăcrimeze.** Era veselie, erau râsete, entuziasm din abundență și însuflețire. Dar veselia era o veselie cum numai Satana știe să creeze. De acest fel de entuziasm și bună dispoziție trebuie să se rușineze toți cei care-L iubesc pe Dumnezeu. Ele **inspiră participanților gânduri și acțiuni nesfinte.** Am motive să cred că unii dintre cei angajați în acea reuniune s-au căit din inimă pentru rușinoasa lor performanță.” CT 339

Observați că scena descrisă mai sus nu are de-a face cu un serviciu divin de închinare în biserică. Mulți creștini afirmă că se poate folosi muzică nesfântă atunci când nu se află în biserică ci în mașină, acasă, la școală sau la diverse întâlniri sociale. Îngerii erau prezenți și la întâlnirile sociale ale tinerilor și așteptau din partea lor ca și acolo să aleagă cu grijă ceea ce cântă! Viața lui Iisus oferă de asemenea învățătura că indiferent unde te afli, muzica pe care o ascuți trebuie să fie una sfântă, înobilatoare, aleasă cu grijă:

“[Hristos] El niciodată n-a fost așa de împovărat de griji lumești, încât să nu aibă timp sau preocupare pentru lucrurile cerești. Deseori **Își exprima bucuria inimii, cântând psalmi și melodii cerești.** Deseori locuitorii din Nazaret Îi auzeau vocea înălțându-se în laude și mulțumiri către Dumnezeu. El întreținea legătura cu cerul prin cântec; iar când tovarășii Săi se plâneau de oboseala muncii, ei erau înviorați de sublimele melodii ieșite de pe buzele Sale. **Imnurile Sale de laudă păreau că izgonesc pe îngerii cei răi și, asemenea fumului de tămâie, umpleau locul cu**

mireasmă. **Mintea ascultătorilor Săi era transportată din exilul ei pământesc către căminul ceresc.**” DA 73

Unde este transportată mintea noastră atunci când ascultăm sau cântăm anumite melodii? Ferice de cei care aleg să-I fie credincioși lui Dumnezeu șapte zile din șapte (nu doar sâmbăta sau duminica), indiferent unde s-ar afla.

5.Muzica și închinarea

5.1.Dansul și închinarea

Este păcat să dansezi? În 2 Samuel 6:14 stă scris: “David juca din răspuțeri înaintea Domnului, și era încins cu efodul de in subțire.” Acesta este unul dintre textele biblice aduse în discuție adesea. Răspunzând strict la întrebare, nu este păcat să dansezi, dacă modul în care o faci este unul aprobat de Dumnezeu. David nu a dansat dansuri păgâne, senzuale sau violente. Cum afli însă dacă dansul tău e aprobat de Dumnezeu? Dacă nu ești sigur că este aprobat, este înțelept să folosești dansul? Cu siguranță că nu. Suntem mult prea influențați de mediul, cultura în care trăim, iar dansul modern este unul senzual, care nu are de-a face cu modul în care David a dansat. Înclinația noastră naturală va fi să folosim genuri de dans pe care le-am văzut la cei care nu-L cunosc pe Dumnezeu și nu ascultă de El. Iată și câteva rânduri inspirate care vorbesc despre acest episod:

“Împăratul renunțase la hainele sale împărătești și se îmbrăcase într-un efod simplu de in, așa cum purtau preoții. Făcând acest lucru, el nu își atribuia funcții preoțești, căci efodul era uneori purtat și de alte persoane decât preoții. Dar la serviciul acesta dorea să se așeze, înaintea lui Dumnezeu, pe treaptă de egalitate cu supușii săi. În ziua aceea, **închinarea trebuia să-I fie acordată doar lui Dumnezeu. El trebuia să fie singurul subiect al adorării.**

Din nou pornea lunga coloană, iar muzica harpelor, alăutelor, trâmbițelor și timpanelor se înălța spre cer împreună cu melodia multor glasuri. „David juca din răspuțeri înaintea Domnului”, în bucuria lui, ținând tactul cântecului.

Dansul lui David, în **bucuria lui plină de evlavie**, înaintea lui Dumnezeu a fost dat ca exemplu de către iubitorii de petreceri, ca îndreptățire a dansului modern; dar argumente de felul acesta nu se pot susține. În zilele noastre, dansul e însoțit de nebunii și petreceri nocturne. Sănătatea și moralitatea sunt sacrificate iubirii de petreceri. În mijlocul celor ce frecventează sălile de bal, Dumnezeu nu este un obiect al cugetării și al respectului; lor li s-ar părea că nu se cade ca la adunările lor să se facă rugăciuni și să se cânte cântări de laudă. Proba aceasta trebuie să fie hotărâtoare.

Distracțiile care au tendința de a slăbi iubirea pentru cele sfinte și care scad plăcerea pentru serviciul lui Dumnezeu nu trebuie să fie căutate de creștini. **Muzica și dansul împreună cu lauda plină de bucurie pentru Dumnezeu cu prilejul mutării chivotului n-au nici cea mai slabă asemănare cu desfrâul dansului modern.** Unul urmărea să păstreze viu în minte pe Dumnezeu și proslăvea Numele Lui cel sfânt. Celălalt este o născocire a lui Satana pentru a-i face pe oameni să-L uite pe Dumnezeu și să-L dezonoreze. ” {PP 706 – 707}

Muzica ce a însoțit dansul lui David era **muzică sacră, atât melodia cât și textul!** Dumnezeu era în centrul atenției tuturor celor prezenți. David a fost singurul care a dansat și oamenii prezenți nu au fost făcuți prin exemplul său să-L uite pe Dumnezeu sau să privească cu ușurătate momentul aducerii chivotului (o încercare anterioară de mutare a chivotului se soldase cu pedeapsa divină datorită neascultării unor porunci clare). Dansul lui David nu avea nimic în comun cu dansul de mai târziu al fiicei Irodiadei. (Matei 14:6) Din păcate și ecranizările moderne ale vieții regelui David oferă o pistă greșită înțelegerii acestui moment. David nu a dansat îmbrăcat sumar (cum apare în filme) ci având pe el un efod de in, purtat în mod normal de preoți. Muzica folosită în filme încearcă să ghicească stilul celei folosite cu mai bine de două mii de ani în urmă.

Mulți comentatori afirmă că dansul respectiv consta în sărituri în sus de bucurie. În

traducerea ESV a Bibliei în limba engleză se menționează că termenul ebraic tradus prin *dans* nu mai apare niciunde în altă parte în Scriptură (ESV Bible, p.553), și a fost ceva spontan, neregizat.

„Isus le-a vorbit din nou și a zis: «Eu sunt Lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții.»”

Când a spus aceste cuvinte, Isus Se afla în curtea templului, unde aveau loc slujbele de la Sărbătoarea Corturilor. În mijlocul acestei curți se ridicau doi stâlpi înalți, cu candelabre mari. După jertfa de seară, erau aprinse toate lămpile, care își răspândeau lumina asupra Ierusalimului. Ceremonia aceasta era în amintirea stâlpului de lumină care călăuzise pe Israel în pustie și mai era privită ca vestind venirea lui Mesia. Seara, când se aprindeau lămpile, curtea era plină de voie bună. Oameni încărunțiți, preoții templului și conducătorii poporului se uneau în **dansuri festive, în sunetul muzicii instrumentelor și cântărilor leviților.**” {HLL 463}

Observați din nou și în acest paragraf referirea la dansurile evreilor în contextul muzicii sacre, cântate de leviți.

5.2.Muzica în istoria mântuirii

„Și David a zis: „Douăzeci și patru de mii dintre ei să vegheze asupra slujbelor din Casa Domnului, șase mii să fie dregători și judecători, patru mii să fie portari, și **patru mii să fie însărcinați să laude pe Domnul cu instrumentele** pe cari le-am făcut ca să-l prea mărim.”” 1 Cronici 23:4,5

„[În școlile profeților]Subiectele principale de studiu erau Legea lui Dumnezeu și instrucțiunile date lui Moise, istoria sacră, **muzica sacră** și poezia. Marele obiectiv al tuturor studiilor era acela de a cunoaște voia lui Dumnezeu și datoria poporului Său...

Era cultivată cu seriozitate **arta muzicii sfinte. Nu se auzeau valsuri frivole, nici cântece ușurative**, care să ridice în slăvi omul și să distragă atenția de la Dumnezeu, ci **muzică sacră, solemnă, psalmi de laudă către Creator**, care preamăreau Numele Său și relatau despre lucrările Sale minunate. Astfel, **muzica servea unui scop sfânt, acela de a înălța gândurile spre ceea ce este curat, nobil și înălțător și de a trezi în suflet dorința de consacrare și recunoștință față de Dumnezeu.**” FE 97

Evreilor nu li s-a îngăduit să adopte muzica popoarelor canaanite, nici muzica egiptenilor. Ori de câte ori au făcut-o, urmarea a fost apostazia națională, degradarea morală, ieșirea de sub protecția divină și înrobirea de către popoare străine. Să ne amintim momentul în care au folosit muzica egipteană și dansul cu ocazia închinării la vițelul de aur. Momentul este descris în Exod 32:1-6. Când ni se spune în versetul 6 că poporul a mâncat și a băut și s-a sculat să joace, în mod sigur nu era vorba de muzică sacră și nici dansuri sfinte. Nu demult ieșiseră din Egipt, iar dorința de a se întoarce la închinarea păgână egipteană a fost completată de elemente asociate cu aceasta, muzica și dansul de sorginte păgână. Aceeași tendință există și astăzi, de a ne adapta CULTURII înconjurătoare. Evreii locuiseră în Egipt vreme de 400 de ani, o perioadă foarte lungă (cum am vorbi noi astăzi de perioada lui Mihai Viteazul). Și să nu uităm că stilurile muzicale moderne, toate derivate din Voodoo-ul păgân african (Jazz, Reggae, Blues, R&B, Rock etc) nu sunt mai vechi de 100-150 de ani. Nu e nimic nou sub soare! Știm ce s-a întâmplat după acel episod cu vițelul de aur și cum a privit Dumnezeu minunata lor sărbătoare. Episodul a rămas consemnat pentru învățătura noastră, pentru a evita greșelile fatale făcute de alți oameni în istoria mântuirii.

Muzica romano-catolică

„Mulți protestanți socotesc că religia catolică nu este atrăgătoare și că slujba ei este un șir de ceremonii fără înțeles și plictisitoare. Aici greșesc. În timp ce romanismul este întemeiat pe amăgire, el nu este o înșelătorie grosolană și vulgară. Slujba religioasă a Bisericii Romane este un

ceremonial foarte impresionant. Desfășurarea fastuoasă și ritualurile ei solemne fascinează simțurile oamenilor și aduc la tăcere glasul rațiunii și al conștiinței. Ochiul este încântat. Biserici mărețe, procesiuni impunătoare, altare de aur, racle împodobite cu pietre scumpe, picturi alese și sculpturi minunate fac apel la iubirea de frumos. Și urechea este captivată. **Muzica este neîntrecută. Notele pline și profunde ale orgii, unite cu melodia multor glasuri**, care se înalță în domurile înalte și printre stâlpii naosului din marile catedrale, **nu pot să nu impresioneze mintea cu respect și teamă.**

Această splendoare, pompă și ceremonie exterioară, care nu fac decât să înșele dorințele sufletului bolnav de păcat, constituie o dovadă a stricăciunii interioare. Religia lui Hristos nu are nevoie de astfel de atracții pentru a o recomanda. În lumina care strălucește de la cruce, creștinismul adevărat se arată atât de curat și de atrăgător, încât nici o decorare exterioară nu-i poate spori adevărata lui valoare. Frumusețea sfințeniei, a unui duh blând și liniștit, este aceea care are valoare înaintea lui Dumnezeu.” GC 566

Această descriere ne poate surprinde, dar este o afirmație inspirată. Muzica romano-catolică a fost una dintre sursele de inspirație pentru muzica protestantă. Schimbările majore au fost făcute în ce privește textul cântecelor, mesajul lor teologic. Unele cântece romano-catolice au fost preluate integral, atât textul cât și melodia.

"Multe dintre formele și chiar liniile melodice ale cântecului creștin bizantin și apusean erau adaptări după muzica folosită în sinagogi." William Smoldon (istoric al muzicii)

Un alt autor, Ulrich, notează că "**manuscrisele de la Marea Moartă** conțin semne/**note similare celor folosite în liturgica ramurilor timpurii ale creștinismului ...**"

A existat așadar o **continuitate a muzicii sacre**, o transmitere a acestuia de-a lungul istoriei iudaismului și creștinismului.

Exemple din istoria muzicii sacre:

Muzica antifonică – (Jewish cantorial music) cântată de cantor și credincioși (prezentă la evrei în perioada de după întoarcerea din robia babiloniană), folosită și astăzi de cantorii evrei în sinagogi
Cântarea monofonică (engl. Plainchant, sec.III d.Hr.)

Cântul gregorian (sec. al VI-lea d.Hr.)

Organum (sec. al IX-lea d.Hr.) – la stilul monofonic se adăuga cel puțin încă o voce.

Muzica polifonică (sec al XIV-lea d.Hr.)

Mesa – compoziție corală, *a cappella* sau cu instrumente, folosită în bisericile catolică, anglicană și luterană. Forme ale acesteia: Kyrie, Gloria, Credo, Sanctus, Benedictus, Agnus Dei

Cântul bizantin

Coralul protestant

5.3.Folosirea greșită a muzicii

“ Arfa și alăuta, timpana, flautul și vinul le înveselesc ospețele; dar nu iau seama la lucrarea Domnului, și nu văd lucrul mâinilor Lui. ” Isaia 5:12

“**Aiurează în sunetul alăutei**, se cred iscușiți ca David în instrumentele de muzică.” Amos 6:5

“Fiii lui Aaron, Nadab și Abihu, și-au luat fiecare cădelnița, au pus foc în ea, și au pus tămâie pe foc; și **au adus astfel înaintea Domnului foc străin**, lucru pe care El nu li-l poruncise. Atunci a

ieșit un foc dinaintea Domnului, i-a mistuit și au murit înaintea Domnului.” Levitic 10:1,2

“Lumina cea mare și marile privilegii acordate cer să se aducă **roade** ale virtuții și sfințeniei **pe măsura luminii primite**. Dumnezeu nu poate primi mai puțin. Marile binecuvântări și privilegii n-ar trebui niciodată să-l adoarmă pe vreun om, să-l facă să se simtă în siguranță sau să fie nepăsător. Ele n-ar trebui niciodată să dea libertatea de a păcătui sau de a-i face pe cei care le primesc să creadă că Dumnezeu nu va fi strict cu ei. Toate avantajele pe care le dă Dumnezeu sunt mijloace ale Sale, ca să pună foc în spirit, zel în eforturi și putere în aducerea la îndeplinire a sfintei Sale voi.

Nadab și Abihu nu fuseseră deprinși în tinerețea lor cu stăpânirea de sine. Pornirea spre îngăduință a tatălui, lipsa lui de hotărâre atunci când era vorba de ce este drept, îl făcuseră să neglijeze disciplinarea copiilor. **Fiilor săi li se îngăduise să umble cum le plăcea**. Deprinderea de a-și satisface poftele, cultivată vreme îndelungată, ajunsese să pună stăpânire pe ei în așa fel, încât nici chiar răspunderea pentru slujba cea mai sfântă, pe care o îndeplineau, nu avusese putere să-i scape de ea. Ei **nu fuseseră învățați să respecte autoritatea tatălui lor** și, de aceea, nu erau în stare să-și dea seama de **nevoia unei ascultări stricte față de cerințele lui Dumnezeu**. Îngăduința greșită a lui Aaron față de fiii săi i-a făcut să ajungă obiectul judecății divine.

Dumnezeu voia să învețe poporul că trebuie să se apropie de El cu respect și teamă și în felul stabilit de El. Dumnezeu nu poate accepta o ascultare numai în parte. **Nu era de ajuns** ca, la acea oră solemnă de închinare, **aproape totul** să fie făcut după îndrumările Lui. Dumnezeu a rostit un blestem asupra acelor care se depărtează de poruncile Lui și care nu fac nici o deosebire între ce este profan și ce este sfânt.” PP 359-360 (cap.31 Păcatul lui Nadab și Abihu)

„Când un suflet din rândurile lui Hristos este înfrânt, sinagoga Satanei cântă în tonuri de triumf specifice iadului.” [When a soul is captured from the ranks of Christ **the synagogue of Satan sing in hellish triumph.**] (Letter 12a, 1893).” {5BC 1136.9}

“Lucrurile pe care le-ai descris că au avut loc în statul Indiana, Domnul mi-a arătat că vor avea loc și înainte de încheierea timpului de probă. Vor avea loc tot felul de lucruri ciudate. Vor fi **strigăte, tobe, muzică și dans**. Simțurile ființelor raționale vor deveni atât de confuze încât nu se va putea avea încredere în hotărârile pe care aceștia le iau. Și toată această manifestare va fi numită lucrarea Duhului Sfânt.

Duhul Sfânt nu se descoperă niciodată prin aceste medote, într-un astfel de vacarm de zgomote. Aceasta este o invenție a lui Satana prin care își ascunde metodele ingenioase de a face fără efect adevărul pur, sincer, înălțător, înnobilitor, sfințitor pentru acest timp. **E mai bine ca niciodată închinarea lui Dumnezeu să nu fie însoțită de muzică decât să fie folosite instrumentele muzicale pentru a face lucrarea care mi-a fost descoperită în luna ianuarie că va fi adusă la întâlnirile noastre de tabără**. Adevărul pentru acest timp nu are nevoie de asemenea efecte în lucrarea de convertire a sufletelor. Un vacarm de sunete șochează simțurile și pervertește ceea ce, dacă ar fi făcut cum trebuie, ar putea fi o binecuvântare. Puterile agențiilor satanice se amestecă cu gălăgia și zgomotul, pentru a avea o petrecere, iar lucrul acesta este numit lucrarea Duhului Sfânt.

Atunci când adunarea de tabără s-a încheiat, binele care ar fi trebuit să fie făcut și ar fi putut să fie făcut prin prezentarea adevărului sfânt, nu este realizat. Aceia care participă la presupusa trezire spirituală primesc impresii care îi îndepărtează de Dumnezeu. Ei nu pot spune ceea ce înainte știau cu privire la principiile biblice.

O astfel de închinare nu trebuie încurajată. Același tip de manifestări au avut loc după anul 1844. S-au întâmplat aceleași lucruri. Oamenii intrau într-o stare de excitație, și erau mânați de o putere despre care credeau că este puterea lui Dumnezeu...” 2SM 36, 37

„Vă împărtășesc aceste experiențe, pentru a ști prin ce am trecut... Unii {fanatici de după

1844} începeau să danseze, cântând: "**Slavă, slavă, slavă, slavă, slavă, slavă.**" Uneori stăteam liniștită până când terminau ce făceau și apoi mă ridicam și spuneam: "**Acesta nu este modul în care lucrează Domnul. El nu se manifestă în felul acesta.** Noi trebuie să îndreptăm mintea oamenilor la Cuvânt ca temelie a credinței noastre."

Eram doar un copil la acel timp, și totuși a trebuit să dau mărturie în mod repetat împotriva acestor manifestări ciudate. Începând din acel moment am căutat să fiu foarte atentă ca nu cumva ceva de felul acela să pătrundă din nou în mijlocul poporului nostru. Orice manifestare a fanatismului îndepărtează mintea de dovada adevărului, de Însuși Cuvântul.

... Noi trebuie să mergem la oameni cu puternicul Cuvânt al lui Dumnezeu și atunci când ei primesc acest Cuvânt, Duhul Sfânt va veni, întotdeauna vine, așa cum am menționat înainte, într-un mod care se auto-recomandă judecății oamenilor. În **vorbirea** noastră, în **cântecele** noastre și în toate manifestările spirituale, noi trebuie să dăm pe față **calm** și **demnitate** și **teamă sfântă**, trăsături care însuflețesc pe fiecare adevărat copil al lui Dumnezeu." {2SM 42, 43}

„Fratele U are cunoștințe solide despre muzică, dar **educația sa muzicală a fost de natură să-l pregătească pentru scena de spectacol și nu pentru închinarea solemnă la Dumnezeu.** Cântarea este tot atât de mult închinare la Dumnezeu într-o întâlnire religioasă precum este și predicarea și orice element ciudat sau excentric cultivat atrage atenția oamenilor și distruge impresia serioasă, solemnă care ar trebui să fie rezultatul muzicii sacre. Orice lucru ciudat sau excentric în cântat diminuează seriozitatea și sfințenia serviciului religios.

Muzică demnă, solemnă, impresionantă. - **Mișcările trupului nu ajută. Tot ce are în vreun fel legătură cu închinarea religioasă trebuie să fie demn, solemn și impresionant.** Dumnezeu nu este mulțumit când predicatorii care pretind a fi reprezentanții lui Hristos se dezic de El prin mișcări teatrale ale trupului, făcând gesturi nedemne, grosolane, necioplite. Toate acestea pot amuza și vor excita curiozitatea celor care vor să vadă lucruri ciudate, excentrice, dar aceste lucruri nu vor înălța mințile și inimile celor care le văd.

Același lucru poate fi spus și despre cântat. Tu dai pe față atitudini nedemne. Folosești la maxim puterea și volumul vocii. Tu înnăbuși timbrul și notele altor voci mai plăcute decât a ta. Mișcările trupului și vocea ta aspră și voluminoasă nu încântă nici auzul celor de pe pământ care te aud și nici al celor din cer. Acest mod de a cânta este greșit și nu este socotit de Dumnezeu a fi o muzică plăcută, desăvârșită, înnobilitoare. **Asemenea manifestări** precum cele văzute la unele din întâlnirile noastre, **nu există printre îngeri.** Note și gesturi nepotrivite nu pot fi văzute la corul îngerilor. Cântatul lor nu zgârie urechea. Este plăcut și melodios și nu este rezultatul unor sforțări mari precum cele pe care le-am văzut la întâlnirile noastre. Nu este ceva forțat și încordat, care să necesite efort fizic.

Simțăminte neatînse, inima nesupusă. - Fratele U nu-și dă seama de cât de mulți sunt amuzați și dezgustați. **Unii nu-și pot reprima gânduri nesfinte și sentimente frivole atunci când văd mișcări vulgare în timp ce se cântă. Fratele U se dă în spectacol. Modul în care cântă nu are o influență care să supună inima și să atingă sentimentele.** Mulți au luat parte la întâlniri și au ascultat cuvintele adevărului rostite de la amvon, care au convins și impresionat mințile lor; dar de multe ori modul în care a fost condusă cântarea nu a adâncit impresiile făcute. **Mișcările și răsucirile trupului, înfățișarea neplăcută a efortului făcut erau atât de nelalocul lor în casa lui Dumnezeu,** atât de comice încât impresiile serioase făcute asupra minților oamenilor erau neutralizate. Părerile despre cei care cred adevărul nu sunt atât de înalte ca în momentele dinaintea cântatului.

Cazul fratelui U a fost unul dificil de gestionat. Era ca un copil nedisciplinat și needucat. Când căile lui erau puse sub semnul întrebării, în loc să primească mustrarea ca o binecuvântare, lăsa ca emoțiile să îi domine judecata și devenea descurajat și fără dorința de a mai face ceva. Nu s-a angajat într-o lucrare serioasă de reformare a manierelor sale ci s-a lăsat pradă sentimentelor de încăpățănare care i-au despărțit pe îngerii buni de el și aduceau în locul lor îngeri răi în jurul său. Adevărul lui Dumnezeu primit în inimă își începe influența rafinatoare, sfințitoare asupra vieții.

Fratele U considera cântatul a fi cel mai important lucru de făcut în această lume și că el se ocupa de acest lucru într-un mod cu totul aparte.

Modul tău de a cânta e departe de a fi pe placul corului îngeresc. **Imaginează-te pe tine însuși stând în rândul îngerilor ridicându-ți umerii, accentuând cuvintele, mișcându-ți trupul și folosind la maxim volumul vocii tale. Ce fel de concert și armonie ar fi acolo cu o astfel de manifestare înaintea îngerilor?**

Muzica este de origine cerească. Muzica are o putere mare. Muzica cetei îngerești a mișcat inimile păstorilor din câmpiile Betleemului și întreaga lume. Prim muzică se înalță laudele noastre la adresa Celui care este întruparea purității și armoniei. Cu muzică și cântece de victorie vor primi cei răscumpărați la final răsplătirea veșnică.

Există ceva sacru în vocea umană. Armonia ei și patosul ei inspirat de Cer **întrec orice instrument muzical.** Muzica vocală este unul dintre darurile lui Dumnezeu pentru oameni, un mijloc care nu poate fi depășit sau egalat când dragostea lui Dumnezeu abundă în suflet. Cântatul cu duhul și cu mintea este de asemenea o mare binecuvântare pentru serviciile de închinare din casa lui Dumnezeu.

Dar cum a fost acest dar degradat! Atunci când este sfințit și rafinat poate fi foarte eficient în dărâmarea barierelor prejudecății și a necredinței inimii împietrite și este un mijloc pentru convertirea sufletelor. **Nu e suficient să înțelegi principiile de bază ale cântatului ci, cu mintea, cu judecata, trebuie să fie o asemenea legătură cu Cerul încât îngerii să poată cânta prin noi.**" {3SM 333-335}

„Soția ta, prin vorbire, prin cântat și prin manifestările ciudate care nu sunt în armonie cu lucrarea veritabilă a Duhului Sfânt, ajută la introducerea unei forme de fanatism care ar produce mari rele cauzei lui Dumnezeu, dacă ar fi îngăduite în bisericile noastre.

Fratele meu și sora mea, am un mesaj pentru voi: porniți de la o presupuziție falsă. Există mult eu întrețesut cu manifestările voastre. Satana va veni cu putere înșelătoare prin aceste manifestări. Acum trebuie să vă opriți. Dacă Dumnezeu v-ar fi dat vreo solie specială pentru poporul Său, ați umbla și lucra în toată umilința - nu ca și cum ați fi pe scena unui teatru, ci în umilința unui urmaș al umilului Isus din Nazaret. Ați purta cu voi o influență cu totul diferită de cea pe care o aveți acum..." 2 SM 45

“De la sfințenia ce a fost atribuită sanctuarului pământesc, creștinii pot învăța cum ar trebui să privească locul în care Domnul Se întâlnește cu poporul Său. A avut loc o mare schimbare, și nu spre mai bine, ci spre mai rău, în obiceiurile și deprinderile oamenilor în legătură cu închinarea religioasă. Lucrurile prețioase, sfinte, care ne leagă de Dumnezeu își pierd foarte repede controlul asupra minții și inimii noastre și sunt coborâte la nivelul lucrurilor obișnuite. Respectul pe care oamenii l-au avut din vechime pentru sanctuarul în care se întâlneau cu Dumnezeu în cadrul serviciilor sfinte a dispărut în mare măsură...

Este prea adevărat faptul că **respectul pentru Casa lui Dumnezeu aproape a pierit.** Lucrurile și locurile sfinte nu mai sunt recunoscute; ceea ce este sfânt și înălțat nu mai este apreciat. Nu este oare o cauză pentru lipsa unei evlavii fierbinți în familiile voastre, pentru faptul că stindardul înalt al religiei este lăsat să se târască prin praf? Dumnezeu a dat poporului Său din vechime porunci și reguli perfecte și exacte. S-a schimbat oare caracterul Său? Nu este El Dumnezeul cel mare și puternic care conduce din cerurile cerurilor? **Nu ar fi oare bine pentru noi ca adesea să citim instrucțiunile date personal de Dumnezeu evreilor, pentru ca noi, care avem lumina cea glorioasă a adevărului strălucind peste noi, să urmăm și noi exemplul lor în ceea ce privește respectul în Casa Domnului? Avem o abundență de motive pentru a menține un spirit fierbinte și devotat în închinarea pe care o aducem lui Dumnezeu. Noi avem motive să fim chiar mai serioși, mai prezenți și mai respectuoși în închinarea noastră decât au fost iudeii.** Dar un vrăjmaș a fost la lucru pentru a distruge credința noastră — sfințenia închinării creștine. 5T 491,495

Nu împlinim voia lui Dumnezeu atunci când modul în care sunt folosite instrumentele sau muzica ce se cântă sunt mai potrivite pentru un bar și nu pentru închinarea în Casa lui Dumnezeu. Nu ar trebui să existe nici urmă de Jazz sau alte ritmuri de dans, cum sunt tolerate adesea. Uneori pianul este folosit în mod greșit. Apar tot mai des și instrumente de percuție și nu sunt folosite deloc așa cum le vedem într-o orchestră de muzică clasică, ci pentru a condimenta închinarea cu ritm de dans.

6. Folosirea muzicii frivole în închinarea din biserici și acasă – nepotrivită în ambele locuri

“Un singur model este dat celor tineri, însă cum s-ar putea compara viețile lor cu viața Domnului Hristos? Sunt alarmată să văd pretutindeni ușurătatea tinerilor și tinerelor care pretind a crede adevărul. Se pare că Dumnezeu nu are loc în gândurile lor. Mințile lor sunt pline de prostii. Conversația lor nu este altceva decât vorbărie goală, deșartă.

Ei au o ureche ascuțită pentru muzică, iar Satana știe ce părți ale corpului să stimuleze, pentru a frământa, acapara și a fermeca mintea, astfel ca Domnul Hristos să nu fie dorit. Lipsește dorul spiritual al sufletului pentru cunoaștere divină, pentru creștere în har.

Mi-a fost arătat că tinerii trebuie să se ridice mai sus și să facă din Cuvântul lui Dumnezeu izvorul sfaturilor lor și călăuză lor. Asupra tinerilor zac răspunderi solemne, pe care ei le privesc cu ușurință. **Introducerea muzicii în casele lor, în loc să conducă la sfințenie și spiritualitate, a constituit mijlocul de a le distra mințile de la adevăr. Cântecul ușuratice și muzica populară a zilei par potrivite pentru gusturile lor. Muzica le-a răpit timpul care ar fi trebuit devotat rugăciunii.** Muzica, atunci când nu se face abuz de ea, este o mare binecuvântare; însă, când este folosită greșit, constituie un blestem teribil. Aceasta stârnește simțurile, însă nu dă acea tărie și acel curaj pe care creștinul le poate găsi doar la tronul harului, atunci când, în umilință, își face cunoscute lipsurile și, cu strigăte puternice și cu lacrimi, imploră putere divină spre a fi întărit să facă față ispitirilor puternice ale celui rău. Satana îi ține robi pe cei tineri. Oh, ce aș putea oare să spun ca să-i determin să-i zdrobească puterea lui, care îi înnebunește! El este un fermecător iscusit, care îi ademenește spre pierzare. Ascultați sfaturile din Cartea Inspirată a lui Dumnezeu. Am văzut că Satana a orbit mințile celor tineri, astfel ca ei să nu poată înțelege adevărurile din Cuvântul lui Dumnezeu.” 1T 496-497

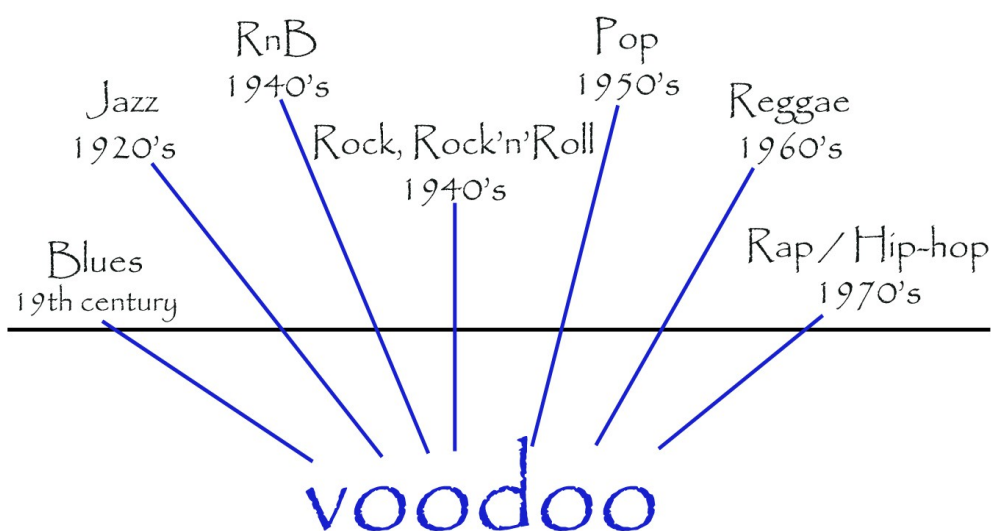
Observați că pana inspirată subliniază influența muzicii pe care o ascultăm în cămin, acasă. Este foarte neînțelept să trăim o viață dublă, combinând o sfințenie de suprafață la biserică, unde cu greu să ne abținem de la a folosi sau introduce muzică păgână, nesfântă, pentru ca apoi, în intimitatea căminului, să ne dezlănțuim, să ne descătușăm de presiunile de grup și să ascultăm melodii ale căror origine este în abis, chiar dacă versurile sunt creștine. Gâdilarea firii pământești prin muzică nesfântă nu poate să aibă ca efect cultivarea neprihănită și a unui caracter creștin.

„**Pericolul de a cădea de pe cale a devenit tot mai mare.** Deși mergeam lipiți de zidul alb, nu mai aveam unde să punem piciorul, deoarece drumul era prea îngust. Atunci, ne-am prins aproape cu toată greutatea de funii, exclamând: „Suntem susținuți de sus! Suntem susținuți de sus!” Aceste cuvinte au fost rostite de toți cei care se aflau încă pe calea îngustă. Când **am auzit glasurile și strigătele de veselie și de petrecere**, care păreau să vină **din prăpastia de jos**, ne-am cutremurat. Am auzit cuvinte profanatoare, glume vulgare și josnice și cântece ordinare. Am auzit cântece de război și **cântece de dans**. Am auzit muzică instrumentală și râsete zgomotoase, amestecate cu blesteme, strigăte de groază și proteste amare și am fost mai atenți ca oricând, ca să nu cădem de pe calea îngustă și grea. Cea mai mare parte a timpului am fost nevoiți să ne agățăm cu toată greutatea de funiile care, pe măsură ce înaintam, deveneau tot mai groase.” {LS 191.2}

Muzică de dans, muzică din abis... asemenea cuvinte ar trebui să ne cutremure și să ne facă atenți ca nu cumva sunete asemănătoare să se audă și în ocaziile noastre de închinare sau în căminurile noastre.

7. Muzica modernă și rădăcinile ei (see also the additional articles!)

Muzica modernă de dans își are rădăcinile în ritmurile africane Voodoo. Aceste ritmuri au fost aduse în America prin intermediul sclavilor aduși din vestul Africii.



Muzica și rădăcinile ei în Voodoo

de Seth Mullins

(sursa articolului: <http://ezinearticles.com/?Music-and-its-Roots-in-Voodoo&id=175944> traducere parțială)

Dacă ar fi să vedem adevăratele rădăcini ale muzicii Blues, Gospel, R&B, Jazz și Rock'n'Roll din America, ar trebui să ajungem undeva în jurul anului 1619 atunci când primii douăzeci de negri erau vânduți ca sclavi de pe un vas care sosise în Virginia. Astfel a început una dintre cele mai urâte pagini ale istoriei noastre – și o experiență chinuitoare pentru primii afro-americieni. Pentru a-și păstra tradițiile orale vii și pentru a căpăta curaj în fața suferinței imense, s-au întors spre muzica ce fusese parte integrantă a experienței lor de fiecare zi în Africa – și care a fost, ea însăși, cufundată în ritual magic și voodoo.

În vestul Africii, compozitorii “profesioniști” de muzică erau cunoscuți sub numele de Griol. Ei relatau povestiri ancestrale și slujeau ca păstrători ai miturilor și istoriei triburilor. Funcția lor era asemenea vracilor din triburile de americani nativi (pieile roșii). Asemenea șamanilor de pe continentul american, arta lor era asociată cu magia și vindecarea.

Pentru că sclavii nu au adus nimic cu ei din vechea lor lume, erau obligați să se bazeze pe propria memorie pentru a-și re-inventa, re-crea propria muzică și pentru a fabrica din obiectele folosite zilnic noi instrumente muzicale. Instrumentul banjo, de exemplu, a fost creat după un tip de chitară din vestul Africii. Albii, cu puștile și biciurile lor, aveau puterea, astfel că sclavii trebuiau să-și reverse mânia și frustrarea prin muzică. Cântecul lor și-au făcut loc în biserici, crășme, piețe și pușcării.

O dată cu evoluția în Delta Blues [una dintre cele mai timpurii versiuni ale Blues-ului], stil ale cărui sunete erau inspirate de suferință și disperare, muzicienii au găsit o formulă lirică pentru a oglindi implicațiile voodoo care existaseră în permanență în muzica lor. Robert Johnson de exemplu, a înregistrat cântece precum “Blues-uri despre mine și diavol” (eng. “Me and the Devil Blues”) și “Demon în formă de câine pe cărarea mea” (eng. “Hellhound on my Trail”). Johnson, care va rămâne totdeauna o enigmă printre specialiștii în muzică, a fost el însuși influențat de cântece mai vechi precum cel al lui Skip James, “Diavolul mi-a luat femeia” (eng. “Devil Got My Woman”).

În cântece era imprimat mitul stilului Delta Blues: o întâlnire în miez de noapte cu diavolul la o răscruce de drumuri pustie, pentru a-ți vinde sufletul ca să ai succes muzical. Dacă omul alb din acea vreme care îi ținea pe acești oameni încătușați pretindea că se închină lui Dumnezeu, e de mirare că artiști precum Johnson simțeau mai multă “simpatie pentru diavol”?

Astfel ajungem la Rock’n’Roll, acel sunet nesfânt care datorează atât de mult blues-ului. Din cercetările mele, Jim Morrison a fost primul muzician care a descris muzica Rock’n’Roll ca pe un **ritual** în care audiența juca rolul tribului iar solistul juca rolul Șamanului. **Morrison se referea adesea la concertele formației Doors ca fiind un séance [ședință de spiritism], o întâlnire al cărei scop era alungarea demonilor și înălțarea spiritelor prin puterea muzicii.** Exact acest lucru încercau să facă muzicienii negri din America.

Mai sunt și alții din panteonul muzicii rock care consideră muzica un fel de incantație magică? Numărul lor e legiune, dar să amintim câțiva. Chitaristul trupei Led Zeppelin, Jimmy Page și fascinația sa pentru magicianul Aleister Crowley [ocultist englez, bisexual, consumator de droguri, care comunica cu un spirit din partea căruia a primit și revelația unei cărți; considerat de mulți a fi cel mai influent ocultist care a trăit vreodată, promotor al libertinismului sub motto-ul „Fă ce vrei”]. Un alt exemplu este Glenn Danzig. Incursiunile sale în voodoo s-au intensificat când a înființat a doua formație, Samhain și prin cântece precum “Halloween”, în care refrenul vorbește de metamorfoză... licanotropie [transformare supranaturală în lup]. Un alt cântec, intitulat “Schimbarea” (eng. “The Shift”), era și mai explicit, descriind în detaliu schimbările care au loc când cineva se transformă într-un lup.

Scurtă trecere în revistă a diverselor stiluri muzicale

VOODOO

Vodun sau Vodun (înseamnă *spirit* în limbile Fon și Ewe , se pronunță [vodú] cu un u nazal; se scrie și Vodon, Vodoun, Voudou, Voodoo etc.) este o religie autohtonă organizată pe coasta de Vest a Africii din Nigeria până în Ghana. Vodun este practică de către populațiile Ewe, Kabye, Mina și Fon din sud-estul Ghanei, sudul și centrul Togo, sudul și centrul Beninului și (sub un nume diferit) de către populația Yoruba din sud-vestul Nigeriei.

Jazz (sursa: wikipedia)

Muzica din New Orleans a avut un efect profund în crearea jazz-ului timpuriu. Mulți dintre primii cântăreți de jazz au cântat în bordelurile și barurile din cartierul roșu, numit Storyville. Jazz-ul a început să aibă reputația de imoral și mulți din generația mai în vârstă priveau acest stil ca fiind o amenințare la adresa valorilor mai vechi și un promotor al decadenței morale. Profesorul Henry van Dyke de la Princeton University scria “...nici măcar nu poate fi numit muzică. Este doar o iritare a nervilor auzului, o săcăire senzuală a corzilor pasiunii fizice.”

Reggae (sursa: wikipedia)

Reggae este un gen muzical dezvoltat pentru prima dată în Jamaica, spre sfârșitul anilor 1960. **Reggae are la origine muzica ska, mento și R&B din anii 1960.** Stilistic, reggae include elemente muzicale de R&B, jazz, muzică africană și din america latină, precum și din alte genuri.

Blues (sursa: wikipedia)

Blues este atât numele unei forme muzicale cât și al unui gen muzical care își are **originea în comunitățile afro-americane din Sudul Statelor Unite, la sfârșitul secolului al XIX-lea**, derivat din cântece de lucru, spirituale, balade etc. Se regăsește în jazz, rhythm and blues (R&B), și rock and roll.

Termenul "the blues" se referă la "**blue devils**" (draci albaștri), însemnând melancolie și tristețe; o folosire mai timpurie a termenului cu această semnificație apare în comedia cu un singur act a lui George Colman, intitulată Blue Devils (1798).

Rock and roll (sursa: wikipedia)

Rock and roll (adesea scris sub forma *rock & roll* sau *rock 'n' roll*) este un gen de muzică originar din Statele Unite din perioada anilor 1940-1950, dintr-o **combinație a blues-ului afro-american, country, jazz, și muzică gospel.** Deși elemente ale stilului rock and roll pot fi auzite în piese înregistrate în anii 1930s, și în piese de blues din anii 1920, stilul rock and roll nu și-a însușit acest nume decât în anii 1950.

Ritmul este în esență unul de blues prin folosirea sincopei (element specific muzicii africane, prin accentuarea neașteptată a unor timpi: notele 2 și 4 dintr-o măsură de 4/4 - backbeat), aproape întotdeauna realizat prin percuție.

Muzica de dans este acea muzică realizată cu scopul specific de a facilita sau acompania dansul. Poate fi o piesă întreagă sau doar o parte a unui aranjament muzical mai amplu.

Călătoria pe calea îngustă

(capitol citat integral din cartea *Schițe din viața mea*, p. 190-193; a se vedea și 2T 594, cap.73 – Un vis impresionant)

În luna august, 1868, în timp ce ne aflam în Battle Creek, am visat că eram în mijlocul unui grup numeros de oameni. Câțiva dintre ei erau pregătiți și au plecat într-o călătorie. Căruțele noastre erau foarte încărcate. În timp ce mergeam, drumul părea că începe să urce. Pe o parte a drumului era o prăpastie adâncă, pe partea cealaltă se afla un zid înalt, neted și alb, asemenea pereților tencuiți și finisați ai încăperilor unei case.

În timp ce ne continuam călătoria, drumul devenea tot mai îngust și mai abrupt. În unele locuri părea atât de îngust, încât am ajuns la concluzia că nu vom mai putea duce cu noi căruțele încărcate. În cele din urmă, am dezhămat caii, am luat o parte dintre bagajele aflate în căruțe, le-am așezat pe cai și am pornit mai departe călare.

Pe măsură ce înaintam, calea continua să devină tot mai îngustă. Eram nevoiți să mergem foarte aproape de zid, ca să nu cădem de pe drumul îngust, în prăpastia adâncă. Bagajele de pe cai atingeau zidul, împingându-ne foarte aproape de prăpastie. Ne-a fost teamă să nu cădem și să fim zdrobiți de stânci. Atunci, am dat jos bagajele de pe cai, iar acestea au căzut în prăpastie. Am continuat să mergem călare, ajungând în locuri în care drumul era atât de îngust încât, uneori, ne era foarte teamă că ne vom dezechilibra și vom cădea. În asemenea momente, se părea că o mână

invizibilă lua hăturile și ne conducea pe drumul periculos.

Deoarece calea devenise mai îngustă, am hotărât că nu vom mai fi în siguranță mergând călare, așa că am lăsat caii și am mers pe jos, unul după altul, în șir, călcând fiecare pe urmele celuilalt. În acel moment, de pe vârful zidului alb și neted, au fost coborâte niște funii subțiri. Noi ne-am prins imediat de ele pentru a ne ajuta să ne păstrăm echilibrul pe cale. Pe măsură ce ne continuam călătoria, funiile se deplasau o dată cu noi. În cele din urmă, cărarea a devenit atât de îngustă, încât am ajuns la concluzia că vom putea să mergem cu mai multă siguranță, dacă vom renunța la încălțăminte. Așa că ne-am descălțat și am continuat să mergem așa o anumită parte a drumului. În curând, ne-am dat seama că am putea merge cu mai multă siguranță fără șosete și am renunțat și la acestea, continuând călătoria desculți.

Atunci, ne-am gândit la cei care nu se obișnuiseră cu lipsurile și cu greutățile. Oare unde erau ei acum? Am observat că nu se aflau în gru La fiecare schimbare, unii erau lăsați în urmă, și rămâneau doar cei care se obișnuiseră să suporte greutățile. Dificultățile drumului nu făceau decât să-i determine să fie mai nerăbdători să ajungă la capăt.

Pericolul de a cădea de pe cale a devenit tot mai mare. Deși mergeam lipiți de zidul alb, nu mai aveam unde să punem piciorul, deoarece drumul era prea îngust. Atunci, ne-am prins aproape cu toată greutatea de funii, exclamând: „Suntem susținuți de sus! Suntem susținuți de sus!” Aceste cuvinte au fost rostite de toți cei care se aflau încă pe calea îngustă. Când am auzit glasurile și strigătele de veselie și de petrecere, care păreau să vină din prăpastia de jos, ne-am cutremurat. Am auzit cuvinte profanatoare, glume vulgare și josnice și cântece ordinare. Am auzit cântece de război și cântece de dans. Am auzit muzică de orchestre și râsete zgomotoase, amestecate cu blesteme, strigăte de groază și proteste amare și am fost mai atenți ca oricând, ca să nu cădem de pe calea îngustă și grea. Cea mai mare parte a timpului am fost nevoiți să ne agățăm cu toată greutatea de funiile care, pe măsură ce înaintam, deveneau tot mai groase.

Am observat că zidul alb, frumos era pătat cu sânge. Petele de pe zid mi-au provocat un simțământ de părere de rău. Totuși acest simțământ a durat doar o clipă, deoarece imediat m-am gândit că așa trebuia să fie. Cei care vor veni după noi, vor ști că și alții au trecut înaintea lor pe calea îngustă și dificilă și se vor gândi că, dacă alții au fost în stare să meargă înainte, vor fi și ei în stare să facă la fel. Iar când sângele va țâșni din picioarele lor rănite, nu vor cădea în descurajare, ci, văzând sângele de pe zid, vor ști că și alții au suportat aceeași durere.

În cele din urmă, am ajuns în pragul unei prăpastii adânci, la care drumul se termina. De data aceasta, nu mai era nici un semn de orientare, nici un loc în care să ne oprim pentru odihnă. Singurul nostru sprijin erau funiile care crescuseră în grosime, ajungând tot atât de groase ca trupurile noastre. În acest punct, pentru un timp, am fost cuprinși de confuzie și tulburare. Ne întrebam cu șoapte pline de teamă: „De ce este prinsă funia?” Soțul meu se afla chiar în fața mea. De pe fruntea lui curgeau broboane mari de sudoare, venele de la gât și de la tâmpile deveniseră de două ori mai proeminente decât erau de obicei și auzeam ieșind de pe buzele lui gemete înăbușite de durere cumplită. Pe fața mea curgeau stropi mari de sudoare și simțeam o teamă atât de înfiorătoare, cum nu mai simțisem vreodată. Urma un efort teribil. Dacă am fi căzut aici, toate greutățile pe care le-am îndurat de-a lungul călătoriei ar fi fost zadarnice.

În fața noastră, pe partea cealaltă a prăpastiei, era o pajiște frumoasă, cu iarbă verde de vreo cincisprezece centimetri. Nu am putut vedea Soarele, dar pajiștea era luminată de raze plăcute, care străluceau asemenea aurului și argintului curat. Nimic din ce văzusem pe pământ nu se putea compara în frumusețe cu slava acestei pajiști. „Dar oare vom reuși să ajungem acolo?”, ne întrebam plini de teamă. Dacă funiile se rupeau, eram pierduți.

Din nou ne-am întrebat în șoaptă, plini de teamă: „Ce susține funia?” Pentru o clipă, am ezitat să ne aventurăm. Apoi am exclamat: „Singura noastră speranță este să credem pe deplin că funia ne va susține. Ea a fost unica noastră susținere pe tot drumul acesta greu. Nu ne va dezamăgi tocmai acum”. Continuam totuși să ezităm și să fim tulburați. Atunci am auzit cuvintele: „Dumnezeu susține funia. Nu trebuie să ne temem”. Aceste cuvinte au fost repetate de cei care se

aflau înapoia noastră în grup, care au adăugat: „El nu ne va părăsi acum. El ne-a condus până aici în siguranță”.

Atunci, soțul meu și-a luat avânt și a sărit peste prăpastia înspăimântătoare, ajungând pe pajiștea aceea frumoasă. Eu l-amurmat îndată. Și, oh, ce eliberare și ce mulțumire față de Dumnezeu am simțit! Am auzit multe voci care înălțau laude triumfătoare la adresa lui Dumnezeu. Am fost fericită, pe deplin fericită.

Contează cum spunem „Te iubesc!” lui Dumnezeu? DA, contează. Întotdeauna!

Pentru lectură suplimentară

The Christian and His Music, by Paul Hammel

Battle for Christian Music, by Tim Fisher

Spiritual Lives of the Great Composers, by Patrick Kavanaugh